



پیش به سوی جام جهانی ۲۰۲۶

ایران و سودای صعود از گروه

نشان دهند.

در خط هافبک اوضاع قدری بهتر است، هر چند به نظر می‌رسد اعتماد بیشتر به هافبک‌هایی که همین حالا در رقابت‌های لیگ برتر حضور دارند، می‌تواند مشکلات این خط را هم بر طرف کند. امیر قلعه‌نویی حتی در مسابقات مقدماتی چند بازی این مسئله را امتحان کرد و موفق هم بود، بنابراین انتظار می‌رود با برنامه ریزی درست این مسئله را پیش ببرد.

در خط حمله اما برخلاف بقیه خطوط مشکل چندانی وجود ندارد. خط آتش ایران با وجود مهاجمان زهرداری چون طارمی، آزمون، قانلی و محبی تقریباً بی‌نقص است و اگر توپ‌رسانی درستی صورت گیرد، قطعاً آنها گلزن خواهند بود، هر چند حتی همین خط حمله آماده هم باید در مسابقات تدارکاتی خوب و بازی‌های باقیمانده با برنامه ظاهر شود.

اینجا نگاهی کاملاً گذرا به مشکلات فنی تیم ملی بود و آنچه در پی می‌آید نگاهی کامل‌تر به مشکلات حاشیه‌ای تیمی است که سودای صعود از گروه خود را در جام جهانی دارد.

درد هر چند فعلاً به صعود منتهی شده اما باید فکری عاجل به حال آن کرد.

تیم ملی در خطوط سه‌گانه با مشکل روبه‌رو است. در یک خط کمتر و در یک خط بیشتر اما مشکلات اینقدر واضح هستند که نمی‌توان آنها را انکار کرد. تیم ملی در خط دفاع با مشکل زیادی روبه‌رو است؛ دریافت هفت گل در هشت بازی هر چند در سایه ۱۶ گل زده چندان دیده نمی‌شود ولی خب نگران‌کننده است، چون در جام جهانی مانند مسابقات مقدماتی فرصت جبران کم است، بنابراین تقویت خط دفاعی تیم ملی شاید اصلی‌ترین اقدامی باشد که باید مورد توجه امیر قلعه‌نویی و کمک‌هایش قرار گیرد، البته جدای از دفاع باید به عملکرد دروازه‌بان تیم ملی هم اشاره داشته باشیم. تیم ملی سه دروازه‌بان آماده دارد و حتماً امیر قلعه‌نویی در دو بازی پیش رو مقابل کره شمالی و قطر باید با نیمکت‌نشینانی بیرون‌دیده حسینی و نیازمند هم فرصت خودنمایی بدهد تا تیم خوب بود و یک بازی ضعیف‌ا روندی که تلخی آن را در بیشتر استراحت کند و هم بقیه توانایی‌های خود را

صعود به جام جهانی همان

اتفاقی بود که منتظرش بودیم، اصلاً عادت

کرده‌ایم که خیلی زود صعود کنیم، اصلاً یادمان رفته که چند دهه قبل با چه مشقت‌هایی راهی جام جهانی می‌شدیم، بنابراین وقتی پنجم فروردین ماه ایران به عنوان دومین تیم راه یافته به جام جهانی معرفی شد، چندان خوشحالی نکردیم، هر چند خوب می‌دانستیم گذر از حریفان آسیایی که دیگر بسیاری از آنها زنگ تفریح نیستند، چقدر سخت بوده و قلعه‌نویی و مردانش چه زحماتی کشیده‌اند تا به این مهم دست پیدا کنند.

ایران با شایستگی صعود کرده و حالا این فرصت را دارد که با خیال راحت خود را آماده حضور در جام جهانی کند. ژنرال و شاگرد دانشمند صعود کرد اما این صعود نباید سرپوشی بر نقاط ضعف تیم ملی باشد. ایران مانند چند سال گذشته در مسیر صعود به جام جهانی هم روندی سینوسی داشت. تیم ملی یک بازی خوب بود و یک بازی ضعیف‌ا روندی که تلخی آن را در جام‌لت‌های آسیا چشیدیم، این روند همچنان ادامه

گزارش

فریدون حسن

برنامه‌ریزی کنیم و از حریفان نترسیم



که شرایط فدراسیون فوتبال با دیگر فدراسیون‌ها کاملاً متفاوت است و در سال‌های اخیر همه کشور برای حمایت از تیم ملی فوتبال بسیج شده‌اند، دیگر هیچ پانه‌ای برای نداشتن حریف تدارکاتی و جور نشدن مسابقه باتیم‌های صاحب‌نام و قدر پذیرفتنی نیست. سال هاست تیم ملی در مسیر جام جهانی از حمایت‌های همه جانبه و ویژه مسئولان ارشد کشور برخوردار است، این‌بار نیز قطعاً همین شرایط خواهد بود و حتی درانیامان در اظهاراتش به این مسئله اشاره داشته است. دیگر همه چیز به مدیریت فدراسیون بستگی دارد و اینکه چطور از این همه امکانات استفاده کنند. پیدا کردن حریفان دچ‌دستی نه تنها کمکی به پیشرفت تیم ملی نخواهد کرد بلکه حتی منتقدان و کارشناسان نیز راضی نخواهند شد. بد نیست از تیم اول آسیا کمی الگو بگیریم؛ زاین قبل از جام جهانی قطر و در عرض سه‌ماه هفت بازی تدارکاتی انجام داد، بازی با تیم‌های چون برزیل، پاراگوئه و غنا، در حالی که ما همیشه حسرت بازی با تیم‌های بزرگ را داشته و داریم و در این مسیر پنهان‌هایی چون مشکلات سیاسی و بیرون برنامه تیم‌های مطرح را شنیده‌ایم.

گروهی جام جهانی صعود کنیم در حالی که رقبای آسیایی‌مان به این موفقیت دست یافته‌اند. اگر قرار است ما هم بالاخره طلسم شکنی کنیم، باید بزرگ فکر کنیم و از رویارویی با هیچ حریفی نترسیم. در گذشته نه چندان دور با بهتر است بگوییم در دوران حضور کی‌روش روی نیمکت، این انتقاد بارها مطرح شد که کی‌روش از جدال باتیم‌های بزرگ می‌ترسد. بازی باتیم‌های درجه چندمی و ناشناخته، قطعاً دردِی از درهای‌مان دروا نخواهد کرد. با اعلام فدراسیون فوتبال فعلاً حضور تیم ملی در یک تور نمنت و انجام دو بازی تدارکاتی قطعی شده است. تورنمنت کافا در فیفادی شهرپور خواهد بود و ۱۴مهرماه با روسیه و ۲۲مهرماه نیز به مصاف شیلی خواهیم رفت. قرار است برای فیفادی آبان‌ماه نیز یک حریف آفریقایی یا اروپایی انتخاب شود.

تکلیف تور نمنت کافا و تیم‌های حاضر در آن که کاملاً روشن است و بدون شک بازی‌های‌مان در این تورنمنت خیلی نمی‌تواند تیم ملی را برای درخشش در جام جهانی آماده سازد، اما دو حریف بعدی اگر با نفرات اصلی خود به میدان روند، حرف‌های زیادی برای گفتن دارند. از آنجا

فرار از جوان‌گرایی



جام‌لت‌های آسیا دومین تیم تیم (۲۹سال) بودیم و در جام جهانی ۲۰۲۲ نیز با میانگین سنی ۲۸/۹پیرترین تیم لقب گرفتیم. تا پیش از این رسیدن به جام جهانی دللی بود که کادرفنی برنامه‌ای برای جوان‌گرایی نداشت، ولی حالا وضع‌مان تغییر کرده و زودتر از دیگر تیم‌ها به جام جهانی رسیدیم. دو بازی باقی‌مانده با قطر و کره شمالی بهترین فرصت است تا قلعه‌نویی ثابت کند به جوان‌گرایی اعتقاد دارد و می‌تواند با میدان دادن به نسل جوان پاسخ منتقدانش را بدهد. در فوتبال روز دنیا ستاره‌های جوان بیش از پیش عصبی دست سرمربیان هستند، بایانکه فوتبال ایران از هیچ نظر قابل قیاس با کشورهای قدرتمند و مدعی نیست اما انتظار می‌رود قبل از آنکه خیلی دیر شود و بیش از اینها زمان را از دست بدهیم، کادرفنی رویکردش را نسبت به بحث جوان‌گرایی تغییر دهد.

شیوانوروزی

صعود به جام جهانی تازه اولین گام است و همه منتظرند عملکرد تیم کشورمان را در این رویداد مهم ببینند. ثبت یک رکورد تاریخی در سریع‌ترین صعود هم روحیه تیم و کادرفنی را افزایش داده و هم انتظارات را از تیم ملی بالا برده است. این هفتمین باری است که فوتبال ایران یکی از نمایندگان قاره کهن در جام جهانی خواهد بود، از این‌رو دیگر نباید انتظار داشت مردم، کارشناسان و اهالی این رشته تنها به کسب سهمیه صعود راضی شوند بلکه آنها منتظرند طلسم ناکامی تیم ملی در راه‌هایی که دور دوم این رقابت‌ها شکسته شود؛ انتظاری بزرگ و البته بحق که تحققش با این شیوه برنامه‌ریزی و تدارکات، سخت و دور از دسترس خواهد بود. تعداد تیم‌ها در جام پیش‌رو به ۴۸ تیم افزایش پیدا کرده و طبیعاً تنوع تیم‌های حاضر در این دوره بیشتر خواهد شد، ضمن اینکه مدعیان تراز اول جهان هم برای کسب قهرمانی حضور دارند و دیگر تیم‌ها از قاره‌های مختلف نیز تمام تلاش‌شان را خواهند کرد تا قدرت‌های تراز اول را به دردمسر بیندازند. تیم‌های آسیایی هم طی این سال‌ها پیشرفت قابل توجهی داشته‌اند و قطعاً برای جام ۲۰۲۶ نیز برنامه‌ای ویژه خواهند داشت. ایران در چنین شرایطی باید به جنگ بهترین‌های فوتبال جهان برود. برنامه‌ریزی و انتخاب حریفان تدارکاتی، هنری است که مدبران فدراسیون باید داشته باشند و با هماهنگی و درخواست کادرفنی به آنها جامه عمل ببوشانند. در رتینگک فیفا همچنان هجدهم هستیم و دومین تیم برتر قاره آسیا، با این حال نباید به این رکوردها دل خوش کنیم و باید همانند تیم‌های قدرتمند و رقبای آسیایی، برای پیشرفت و بالا بردن سطح فنی هر کاری از دستمان برمی‌آید انجام دهیم. برای این مسئله ابتدا باید اهدافمان را مشخص کنیم. فدراسیون همچنان صعود به جام جهانی را یک موفقیت بزرگ و دست‌نیافتنی می‌نامد و از آن به عنوان یکی از دستاوردهایش یاد می‌کند، ولی همانطور که ابتدا تأکید کردیم، هنوز در ابتدای مسیر هستیم. در شش دوره اخیر هرگز نتوانسته‌ایم از مرحله

صعودر اپله کنیم

نه بزرگنمایی

دنیاحیدری

تیم ملی فوتبال ایران سا عملکردی متفاوت نسبت به گذشته در مسیر جام جهانی ۲۰۲۶، صعودش را در پی کسب شش برد و دو مساوی قطعی کرد، هر چند با توجه به ۴۸ تیمی شدن جام جهانی آمریکا-کانادا صعود ایران کاملاً قابل پیش‌بینی بود اما برخلاف دوره قبل که با چالش‌های فراوان همراه بود، تیم ملی این دوره صعودی زود هنگام و البته بدون باخت را تجربه کرد.

چهار سال قبل، تیم ملی فوتبال ایران در مسیر جام جهانی قطر به واسطه عملکرد ضعیف و تغییرات مدیریتی، صعودی چالش برانگیز را داشت. تیم ملی بعد از عدم نتیجه‌گیری با ویلموس و گره خوردن کار، سراغ اسکوچیچ رفت اما به رغم کسب نتیجه با این مربی، برای سومین مرتبه دست روی کی‌روش گذاشت تا برای سومین بار متوالی جام جهانی را با کی‌روش بر تعالی تجربه کند؛ تجربه‌ای تکراری که باز هم به صعود از مرحله گروهی ختم نشد، البته که ایران در مسیر جام جهانی ۲۰۱۸ صعودی مقتدرانه را با کی‌روش تجربه کرده بود اما شروع کارش با کی‌روش هم چالش برانگیز بود. تیم ملی ایران بعد از صعود نسبتاً خوبی که با برانکو به جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان تجربه کرده بود، نتوانسته بود به جام جهانی ۲۰۱۰ راه یابد و بعد از یک صعود پرفراز و نشیب با اطلالی و ایویچ به جام جهانی ۹۸ فرانسه و ۲۰۰۶ آلمان، با وقفه‌ای چهار ساله مواجه شده و این کار را برای هت‌تریک صعود سخت کرده بود، اما کی‌روش باوجود چالش‌های بسیار توانست بار دیگر نام ایران را در میان مسافران جام جهانی فوتبال هک کند و شاید همین مسئله و البته صعود مقتدرانه به جام جهانی ۲۰۱۸ بود که تازه بر گشته به فدراسیون را مجاب کرد در جام جهانی قطر بار دیگر به سمت کی‌روش چرخیده و سکان هدایت ایران را به دست او دهد، اما این بار بعد از سال، هفتمین صعود ایران به جام جهانی برای مرتبه دوم با سرمربی ایرانی رقم خورد؛ صعودی که زود هنگام و بدون باخت بودش دستمایه شد تا بیش از خوشحال‌کننده بودن، نگران‌کننده باشد.



کسب موفقیت قابل کتمان نیست، همانطور که لذت صعود، باوجود این اما باید واقع‌بین بود. حداقل فرار از نیست تصور کنیم داستان با کسب جواز صعود به جام جهانی به نقطه پایان رسیده و قصد داریم این بار به طور جدی به صعود از مرحله گروهی بیندیشیم، بدون شک تغییر سبک بازی و هجومی تر شدن تیم ملی در صعود زود هنگام و بدون باخت ایران به جام جهانی تأثیر قابل توجهی داشته است. تیم ملی فوتبال ایران بعد از دوران برانکو که با بهره بردن از ستاره‌هایی چون دایی و مهدوی کیا فوتبالی تهاجمی را به تصویر می‌کشید، با باز شدن پای کی‌روش به سمت فوتبالی دفاعی تغییر مسیر داده بود، به طوری که در آخرین حضور کی‌روش، تیم ملی ایران از دفاعی مستحکم سود می‌برد اما تفکرات قلعه‌نویی با کی‌روش تفاوت بسیار داشت و سبک و سیاق فوتبال تیم ملی را هجومی‌تر کرد؛ تغییری که اگرچه چالش‌هایی در دفاع تیم ایجاد کرد اما به نتیجه نشست تا هفتمین حضور تیم ملی فوتبال ایران در جام جهانی زود هنگام و بدون هیچ باختی همراه باشد. باوجود این اما به رغم آمار و ارقام خوبی که قلعه‌نویی در پی کسب این موفقیت از خود و تیمش به جای گذاشته، از واقعیت‌های موجود نمی‌توان چشم‌پوشی کرد؛ واقعیت‌هایی نظیر آنکه گروه ایران به مراتب از گروه عربستان و استرالیا آسان‌تر بود، با وجود این تیم ملی نتوانست در هر هشت بازی روند یکسانی را دنبال کند و فرآیندوشیب‌هایی داشت که پنهان کردن آن پشت صعود زود هنگام می‌تواند ناکامی در صعود از مرحله گروهی جام جهانی را مانند هر شش دوره قبل تکرار کند.

صعود زود هنگام موفقیت قابل توجهی است، خصوصاً که بدون هیچ باختی همراه بوده اما خوابیدن در باد این موفقیت تنها می‌تواند کار تیم ملی را در ادامه مسیر دشوار تر کند، مگر آنکه بپذیریم این مرحله پایان یافته و حالا باید تمام تمرکز خود را روی نیل به هدف بعدی (عبور از مرحله گروهی جام جهانی) بگذاریم نه نمایش موفقیتی که پایان یافته است چرا که داستان صعود پایان یافته و زوم کردن بیش از اندازه روی آن و بزرگنمایی، تنها می‌تواند فوتبال ایران را از دستیابی به هدفی که طی سال‌های اخیر به آرزویی دست‌نیافتنی برای ملت تبدیل شده دور و دور تر کند، در حالی که با عبور منطقی از موفقیت کسب شده می‌توان برای تاریخ‌سازی در جام جهانی پیش‌رو گام برداشت؛ جام جهانی‌ای که می‌تواند با محقق شدن رؤیای دیرینه به همراه باشد، اگر به ضعف‌هایی که در روند نتیجه‌گیری داشتیم توجه و با بستن پرده صعود، جای بزرگنمایی روی ادامه مسیر زوم کنیم.

یک حضور تمام ایرانی

با حمایت از قلعه‌نویی

ششمین رضوان

صعود به جام جهانی آن هم با سرمربی ایرانی از شاخصه‌های مهم صعود ایران به جام جهانی ۲۰۲۶ محسوب می‌شود؛ صعودی شیرین که البته ظاهراً به مذاق خیلی‌ها خوش نمی‌آید.

باوجود آمار خوب و قابل قبول، سرمربی تیم ملی فوتبال ایران از همان روزهای نخست با سبیل انتقادها مواجه شده؛ انتقادهایی که میزان آن حتی بعد از بردهای تیم ملی هم کاهش نیافت و جالب‌تر اینکه تنها مختص رسانه‌ها نبود و بازیکنان تیم و مهره‌های اصلی نیز دایره آن را شامل می‌شدند؛ مسئله‌ای که در جریان تعویض علیپور و دست آخر نیز مصاحبه انتقادی طارمی از تاکتیکی بودن گل‌های خورده، در مصاف با ازبکستان، بیش از هر زمان دیگری مورد توجه قرار گرفت. شاید همین در کنار هم قرار گرفتن تکه‌های پازل بود که شایعه صحبت کردن برخی بزرگ‌ترهای تیم با تاج علیه قلعه‌نویی را پررنگ تر کرد؛ مسئله‌ای که البته با واکنش رئیس فدراسیون مواجه شد

اما حتی تکذیب تاج هم نتوانست بساط آن را جمع کند.

اینکه ما با سرمربی ایرانی راهی جام جهانی شده‌ایم، اتفاقی بزرگ است. تعارف نداریم، حتماً امیر قلعه‌نویی دارای نقاط ضعفی است که خب طبیعی هم است، هیچ مربی و نفر اولی کامل نیست و این وظیفه کمک‌ها و کادرفنی او است که بموقع دخالت کند و نقاط ضعف را پوشش دهند، با وجود این بسیار ناراحت‌کننده است که زحمات یک سرمربی را به همین راحتی فراموش کنیم و خیلی راحت با باندباز‌ای که سابقه آن در فوتبال ملی ما کم هم نیست، سعی در جابه‌جایی او داشته باشیم.

کودتا علیه سرمربی و دست‌بیک‌شدن بازیکنان تا تجربه تیم برای کله کردن نفر اول کادرفنی در فوتبال ایران داستان تازه‌ای نیست و بارها و بارها مسائل متعددی در خصوص آن مطرح شده است که مهم‌ترین آن به چند دهه قبل برمی‌گردد؛ به نهم مهرماه ۱۳۶۵؛ یعنی که کار تیم ملی فوتبال ایران بعد از تساوی یک-یک با کره‌جنوبی در طول ۱۲۰ دقیقه به بنالتی کشید تا با پنج توبی که در دروازه احمد سجادی قرار



گرفت و ضربه‌ای که ناصر محمدخانی خراب کرد، بازی به سود کره‌جنوبی خاتمه یابد، اما این پایان کار نبود و بعد از این باخت تلخ و حذف ایران از بازی‌های آسیایی ستول بود که ستاره‌های تیم ملی نامه‌ای را که قبل از نخستین بازی در مرحله گروهی نوشته بودند، رسانه‌ای کردند؛ نامه‌ای که در واقع شورش ۱۴ بازیکن علیه سرمربی تیم بود؛ بازیکنانی که رویه مرحوم دهداری را نمی‌پسندیدند و دست به دست هم داده بودند برای کنار گذاشتن او، اما داستان آنطور که ستاره‌های سرکش تیم ملی انتظار داشتند پیش نرفت؛ به جایگاه دهداری دو سال هیچ نشانه‌ای از جوان شدن فوتبال‌بست‌ها از جمله عبدالزهد، زینینه و مرفاوی را به تیم ملی اضافه کرد و اکثر آنها که استعفا کرده بودند، محروم شدند؛ اتفاقی که در س عبرت نشد و تنها یک ماه مانده به جام جهانی ۹۸ فرانسه، بار دیگر بازیکنان علیه سرمربی تیم دست به یکی شدند. سند صعود ایران به جام جهانی را ویرای برزیلی امضا کرد ولی تصمیم‌گیرندگان تومیسلاو ایویچ را جایگزین وی‌هرا کردند، اما در پی باخت بحث‌برانگیز مقابل رم، سرمربی امدار کروات ایران برکنار و سکان هدایت تیم ملی به جلال طاللی سپرده شد. بعدها شایعات زیادی مبنی بر «تامردی بازیکنان» و «جلسات شبانه» به بیرون در کرد. شرایط عادی به نظر نمی‌رسید، منتقلی نبود تیمی که با ایویچ از رم هفت گل دریافت کرده بود، با طلایی

مقابل اینترن به برتری ۲ بر یک برسد، خصوصاً که ایویچ نیز بعد از برکناری در مصاحبه با رسانه‌های مختلف دنیا تأکید کرده بود بازیکنان در یک برنامه هماهنگ‌شده برابر رم کم کاری کردند تا جلال طاللی جایگزین او شود.

این ماجرای تلخ قبل از جام جهانی قطر و در پی برکناری اسکوچیچ و حضور چندباره کی‌روش روی نیمکت تیم ملی فوتبال ایران تکرار شد. آن زمان هم گفته شد برخی بازیکنان اقداماتی برای بازگشت کی‌روش کردند. امروز و بیشتر از هر زمان دیگر،

سرمربی ایرانی تیم ملی نیازمند حمایت همه‌جانبه اهالی فوتبال است؛ حمایتی که باید تا جام جهانی و حضور ایران با سرمربیگری امیر قلعه‌نویی ادامه داشته باشد تا ایران تا کی‌تیبی کاملاً ایرانی در جام جهانی ۲۰۲۶ حاضر شود.

بی‌تردید انتقادهایی به امیر قلعه‌نویی نیز مانند هر مربی دیگری وارد است اما اعمال فشار از سوی بازیکنان و کودتا علیه سرمربی برای کنار گذاشتن او، با هر پنهانی به سود فوتبال ایران نیست و می‌تواند عواقب ناخوشایندی برای این رشته بر طرف قرار

داشته باشد و بدعتی نادرست و غلط است که باید در نطفه خفه شود تا دیگر حتی شاهد مطرح شدن شایعه آن هم نباشیم.